

Publicerad 2007-09-30 00:08 av Baerfisn

Ensamheten kommer krypande mot en likt natten.

Suddig lik rådimman från en tjärn en kall höstmorgon.

Ensamhet.

Ensam?

Varför känner man sig ensam när det finns människor runt en hela tiden?

Man känner sig liksom tom inombords, kall som om vinden blåser rätt igenom kroppen.

Nackhåret reser sig när känslan kommer.

Paniken stiger.

Man vill inte känna sig ensam.

Känns som om nån har lämnat mig naken ute på en äng mitt i skogen.

Det enda jag ser är träd.

Hör ugglorna hoa.

Det är kallt.

När jag andas ser jag ångorna från munnen.

Mörkret kommer närmare och närmare.

Snart är allt svart.

Jag inser hur ensam jag är.

Jag hör hjärtat slå snabbare och snabbare, jag hör mina egna andetag. Tårarna rinner sakta nerför kinden.

Ramlar ihop på knä, blir alldeles blöt och kall om benen.

Kan ingen hjälpa mig?

Plötsligt blir allt alldeles tyst och svart....

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Baerfisn med Poeter.se id #18976 innehar upphovsrätten